

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyně JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D ve věci

žalobce: **PH pipes s. r. o.**
sídlem Skřivánčí 236/149, 747 21 Kravaře
zastoupen advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. 20012/21/5200-11431-712136
a č. j. 20013/21/5200-11431-712136, ve věci daně z příjmů právnických osob,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 2 700 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Žalobní body a stanovisko žalovaného

1. Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 2. 8. 2021 domáhal přezkoumání dvou rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021, č. j. 20012/21/5200-11431-

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

712136 (dále „napadené rozhodnutí 2012“) a č. j. 20013/21/5200-11431-712136 (dále „napadené rozhodnutí 2013, 2014“). Těmito rozhodnutími byly potvrzeny dodateční výměry na daň z příjmu právnických osob doměřující žalobci daň z příjmu z moci úřední za zdaňovací období roku 2012, 2013 a 2014, změněny byly pouze v části týkající se uložení povinnosti žalobci uhradit penále.

2. Napadená rozhodnutí žalovaný vydal poté, co rozsudkem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 25 Af 86/2019 - 50 (dále též „předchozí rozsudek“) Krajský soud v Ostravě zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného proti týmž dodatečným platebním výměrům (rozhodnutí ze dne 30. 9. 2019 č. j. 44337/19/5200-11431-712136 a z téhož dne č. j. 44339/19/5200-11431-712136) pro nevydání výzvy podle § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), když podle názoru krajského soudu pochybení správce daně spočívající v nevydání této výzvy sice nemohlo mít vliv na samotnou doměřovanou daň, mohlo však mít vliv na sankční následek spojený s doměřením daně z moci úřední, kterým je vznik povinnosti platit penále. Zbývající žalobní námitky krajský soud v předchozím rozsudku shledal nedůvodnými.
3. Nyní žalobce navrhuje zrušení jak napadených rozhodnutí, tak předmětných dodatečných daňových výměrů. K doměření daně došlo proto, že daňové orgány neuznali žalobci uplatněné výdaje vynaložené na reklamu vůči společností Presstex Media (dále jen „Presstex“), Tondino SE (dále jen „Tondino“) a Next Fitness s. r. o. (dále jen „Next“), neboť se sice podle názoru správce daně jedná o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), žalobce však byl koncovým článkem fakturačních řetězců a s dodavateli vytvořili právní vztah podle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 ZDP převážně za účelem snížení základu daně. Žalobce s tímto nesouhlasí.
4. Ve vztahu k **Presstex** jsou předmětem sporu mezi žalobcem a daňovými orgány jsou náklady za reklamu a propagaci v celkové výši 500 000 Kč, které žalobce uplatnil v základu daně za zdaňovací období roku **2012**:
 - a. na základě smlouvy o reklamě a propagaci 56/2012 ze dne 1. 11. 2012, kterou Presstex poskytl prostor pro umístění reklamní plochy v prostoru Golf arény Ostrava v období od 1. 11. 2012 do 31. 12. 2012 za cenu 200 000 Kč bez DPH a takto byly služby vyfakturovány,
 - b. na základě smlouvy o reklamě a propagaci 55/2012 ze dne 16. 11. 2012, podle které Presstex umístil logo žalobce v rozsahu reklamního panelu o rozměru 6x1 m ve sportovní hale Bodová 108, Brno – Královo Pole, a umístil inzerci v bulletinu k domácím zápasům Handball KP Brno s platností od 16. 11. 2012 do 31. 12. 2012 za cenu 300 000 Kč bez DPH. Plnění v podobě umístění inzerce žalobce v bulletinu k domácím zápasům nebylo poskytnuto, přičemž podle vyjádření žalobce se jednalo o chybu ve smlouvě.

Podle daňových orgánů zde vznikly **dva řetězce**:

Golf aréna Ostrava – Presstex – žalobce

Handball KP Brno – Presstex – žalobce.

Tyto společnosti v řetězci tvoří tzv. jinak spojené osoby ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 ZDP. Vzhledem k tomu, že se dohodnutá cena mezi těmito osobami za reklamní plnění

liší od ceny obvyklé stanovené intervalem s navýšením o 1 325 %, který žalobce racionálně nevysvětlil, daňové orgány tyto výdaje neuznaly a upravily základ daně o zjištěný rozdíl.

5. Ve vztahu k **Tondino** jsou předmětem sporu mezi žalobcem a daňovými orgány náklady za reklamu a propagaci v celkové výši 2 600 000 Kč od společnosti Tondino, které žalobce uplatnil v základu daně za zdaňovací období roku **2013**:

a. na základě smlouvy o reklamě a propagaci 01-2013 ze dne 28. 12. 2012 s platností od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2013 za sjednanou cenu 1 500 000 Kč bez DPH společnost Tondino umístila reklamu o rozměru 2x3 m při utkáních Gambrinus Ligy a Českého poháru klubu SK Sigma Olomouc v areálu Androva stadionu v Olomouci.

b. na základě smlouvy o reklamě a propagaci 04-2013 ze dne 1. 7. 2013 s platností od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2013 za sjednanou cenu 1 100 000 Kč bez DPH společnost Tondino poskytla stejné plnění.

Předmětem těchto smluv bylo vedle umístění reklamy v areálu Androva stadionu v Olomouci také plnění v podobě poskytnutí reklamní plochy v prostoru Golf arény Ostrava, které ale nebylo uskutečněno, podle žalobce bylo toto ujednání bylo uvedeno ve smlouvách omylem.

Za zdaňovací období roku **2014** jsou to náklady za reklamu a propagaci v celkové výši 2 650 000 Kč. Jednalo se o umístění reklamy o rozměru 2x3 m na utkáních Gambrinus Ligy a Českého poháru klubu SK Sigma Olomouc, která byla umístěna v areálu Androva stadionu v Olomouci, na základě smlouvy o reklamě a propagaci 01-2014 z 30. 12. 2013, uzavřené na období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 za sjednanou cenu 2 650 000 Kč. Taktéž součástí této smlouvy bylo poskytnutí reklamního prostoru v prostorách Golf arény Ostrava, což mělo být rovněž uvedeno ve smlouvě omylem a plnění poskytnuto nebylo.

Daňové orgány ve vztahu k dodavateli Tondino identifikovaly dva řetězce:

SK Sigma Olomouc – Tondino – žalobce

SK Sigma Olomouc –EDECO– Tondino – žalobce.

Tyto za osoby jinak spojené ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 ZDP a vzhledem k tomu, že mezi sjednanou cenou mezi těmito společnostmi a cenou obvyklou, která se od horní hranice zjištěného intervalu lišila, resp. byla navýšena o 1 667 % v roce 2013 a 2 650 % v roce 2014, který žalobce nijak racionálně nevysvětlil, vedlo to daňové orgány k neuznání uplatněných výdajů a upravení základu daně o zjištěný rozdíl.

6. Ve vztahu ke společnosti **Next** jsou předmětem sporu náklady na reklamu a propagaci ve výši 1 130 000 Kč za zdaňovací období **2014** na základě faktur přijatých od společnosti Next, a to na základě smlouvy o reklamě a propagační činnosti ze dne 16. 4. 2014, kdy se jednalo o umístění obchodního jména a loga žalobce prostřednictvím reklamních ploch v rámci akce 36. ročníku Grand Prix Pepa Opava 2014 (mezinárodní soutěž ve všech kategoriích kulturistiky a fitness) konané dne 25. 10. 2014 ve Slezském divadle v Opavě. Daňové orgány dospěly k tomu, že žalobce a společnost Next jsou jinak spojené osoby, mezi kterými dohodnutá cena byla o 565 % vyšší než cena ceníková této společnosti pro tutéž soutěž, kterou daňové orgány považovaly za cenu obvyklou, přičemž rozdíl mezi nimi žalobce racionálně nevysvětlil, proto správce daně upravil základ daně o zjištěný rozdíl. Žalovaný se se zjištěnými správce daně ztotožnil a s výjimkou změny týkající se právě vyměřeného penále napadené dodatečné platební výměry potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje

7. Žalobce považuje napadená rozhodnutí za nezákonná a nepřezkoumatelná. Správce daně a žalovaný nesprávně posoudili prokázání existence spojených osob, neboť žalobce a reklamní agentury Presstex, Tondino a Next nejsou osobami jinak spojenými. Správce daně a žalovaný nesprávně posoudili otázku stanovení referenční ceny, tedy ceny, která by byla sjednána mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obchodních podmínek a vůči nimž měly být poměřovány ceny plnění, jež žalobce obdržel, neboť správce daně při stanovení referenční ceny nevzal v úvahu všechny relevantní parametry reklamního plnění a referenční cenu stanovil nekvalifikovaně a současně bez provedení nezbytného znaleckého zkoumání. Žalobce své žalobní námitky koncipoval vůči společnosti Presstex, s tím, že tyto žalobní námitky se vztahují i vůči společnosti Tondino.
8. Konkrétně žalobce namítl následující:
- Daňové orgány identifikovaly 4 nestandardní okolnosti, které svědčí o tom, že společnosti byly v postavení tzv. jinak spojených osob. Podle žalobce předpokladem pro tento postup je specifikace a prokázání tzv. podnikatelského standardu, od kterého se mají zjištěné skutečnosti odchylovat, což správce daně a žalovaný neudělali.
 - Žalobce nesouhlasí s nestandardní okolností č. 1 spočívající v mnohonásobném navýšení ceny reklamy vůči její pořizovací ceně, neboť považuje za odporující logice věcí, že je správcem daně jako nestandardní okolnost identifikováno navýšení, o kterém žalobce nemohl vědět. Daňové orgány přitom netvrdí ani neprokazují, že by se mělo jednat o nápadně vysokou cenu bez dalšího a na první pohled rozeznatelnou. Podle žalobce musí daňové orgány zkoumat rovněž subjektivní stránku účasti konkrétního subjektu v řetězci firem, tedy zda účelem snížení základu nebo zvýšení daňové ztráty jsou jediným, resp. převážným důvodem účasti v předmětném obchodním řetězci.
 - K nestandardní okolnosti č. 2 spočívající v neověřování efektivnosti reklamy žalobce namítl, že je to správce daně, kdo musí prokazovat a prokázat neúčinnost reklamy a propagace značky, což správce daně ani žalovaný ani netvrdí ani neprokazují. Žalobce poukázal na to, že od roku 2012 se jeho obraty postupně zvyšovaly, přičemž na podkladě této skutečnosti žalobce legitimně vyhodnotil, že poskytnutí reklamních služeb pro něj bylo efektivní a výhodné. Co se týče společnosti MONTSVAR, žalobce se pokusil právě reklamní aktivitou zamezit přílišnou svou závislost na jednom odběrateli.
 - Žalobce nesouhlasil ani s nestandardní okolností č. 3 spočívající ve způsobu stanovení ceny reklamy, kterou podle daňových orgánů měly stanovit reklamní agentury a žalobce neměl zjišťovat ani ověřovat, zda je nabídnutá cena adekvátní. Žalobce namítl, že je zcela běžné, že s cenovou nabídkou přichází dodavatel plnění, tedy reklamní agentura, a nikoli odběratel jako žalobce. Není pravdou, že by z důvodu sportovních aktivit manžela jednatelky žalobce P. B. měl mít žalobce povědomost o výši reklamního plnění v prostředí profesionálního sportu, když P. B. je pouze rekreačním aktivním sportovcem. Žalobce rozporoval také to, že referenční cena nebyla stanovena jako cena v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obchodních podmínek, neboť daňové orgány upravily podmínky stanovení referenčních cen v neprospěch žalobce, když pro účely stanovení referenční ceny nevycházeli z cen uzavřených mezi příjemcem reklam a reklamní agenturou, ale vycházely výhradně z cen, které si mezi sebou sjednali provozovatelé sportovišť a přímí příjemci reklamního plnění, a to bez relevantního odůvodnění, bez zohlednění skutečnosti, zda konkrétní sportoviště disponovaly pozicemi pro umístění reklamního plnění, které žalobce požadoval a bez zohlednění exkluzivního

postavení reklamních agentur a bez zohlednění skutečnosti, že reklamní agentury na rozdíl od fotbalových klubů poskytovaly reklamní služby tzv. na klíč. Správce daně nevzal v úvahu vliv konkrétního umístění reklamního banneru na cenu reklamního plnění. Při stanovení referenční ceny vycházel pouze z velikosti reklamního banneru a ceny za pronájem místa k umístění reklamního banneru a to bez ohledu na to, kde byly jednotlivé reklamní bannery ve skutečnosti umístěny. V posuzované věci nelze podle žalobce dostatečně spolehlivě zjistit referenční cenu pouhým srovnáním plnění jiných příjemců reklamy, neboť rozsah reklamního plnění se u jednotlivých příjemců velmi liší, jak formou tak umístěním reklamy, cena za reklamní plnění byla vždy stanovena jen jedna, nikoliv po položkách, a nelze bez znaleckého zkoumání dojít k závěru, jaká je cena v místě a čase obvyklá za poskytnutí dílčích plnění. Proto bylo na místě podle žalobce referenční cenu stanovit znalecky. K tomu žalobce namítl jak závěry právně teoretické, tak judikatorní.

- e) K nestandardní okolnosti č. 4 neověření dodavatelů, kdy žalobce měl zjistit, že jak Presstex, tak Tondino využívají virtuální sídlo, žalobce poukázal na to, že učinil všechny kroky, aby ověřil solidnost svých obchodních partnerů a zajistil splnění sjednaného závazku. Zjistil jak daňové identifikační číslo, tak veškeré údaje k těmto společnostem v obchodním rejstříku, rejstříku ekonomických subjektů a údajů v databázi ARES, ověřil solventnost v insolvenčním rejstříku a ověřil, zda se nejedná o nespolehlivé plátce DPH. Dále zjistil, zda účty, na které má být hrazeno, jsou tzv. registrovanými, tedy zveřejněnými účty. Virtuální sídlo je podle žalobce běžnou praxí. Vůči společnosti Next žalobce uvedl, že výše uvedenou argumentaci uplatňuje i vůči této společnosti a dále dodává, že cena za poskytnuté reklamní služby byla dohodnuta ústně, což žalobce považuje za řádné ujednání o ceně. Dále namítl, že nelze z existence dohody o smluvní pokutě dovozovat nestandardnost jednání žalobce, když žalobce na poskytnutém plnění záleželo. Konkrétní ujednání o rozsahu i ceně poskytnutých reklamních služeb mělo vyplynout z výsledku pana S. P., jehož výsledek považovaly finanční orgány za nadbytečný. Odlišnost ceny oproti ceníku vyplývá z ústní dohody, neboť se jednalo o prestižní sportovní akci s mezinárodním dosahem. Rovněž tak není nestandardní provedení úhrady kupní ceny před samotnou realizací reklamy. I vůči společnosti Next žalobce namítl nezákonné stanovení referenční ceny bez znaleckého zkoumání.

9. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a odkázal na napadené rozhodnutí, které považuje za zákonné a správné a stěžejní argumenty zopakoval.

10. U nařízeného žalovaný na svém procesním stanovisku setrval.

Posouzení žalobních námitek:

11. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Krajský soud pro úplnost uvádí, že usnesením ze dne 8. 9. 2022 řízení přerušil, neboť druhý senát Nejvyššího správního soudu postoupil rozšířenému senátu věc sp. zn. 2 Afs 132/2020, jejíž výsledek mohl mít vliv na rozhodnutí v nyní projednávané věci. Rozšířený senát měl rozhodnout, zda zjištění existence výrazně zvýšené ceny předmětu smlouvy oproti ceně obvyklé bez uspokojivého vysvětlení rozdílu je dostatečnou podmínkou pro závěr o

spojení osob za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty. Rozšířený senát však tuto otázku nezodpověděl, neboť v dané věci neměl pravomoc rozhodnout (usnesení z 31. 10. 2023, čj. 2 Afs 132/2020-63). Tím odpadla překážka řízení, a proto krajský soud usnesením ze 25. 1. 2024 rozhodl o pokračování v řízení v této věci.

Zjištění z daňového spisu

13. Dne 24. 11. 2015 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roků 2012, 2013 a 2014 v rozsahu uplatněných nákladů souvisejících s reklamou a propagací. Ve zdaňovacím období roku 2012 šlo o náklady vynaložené vůči společnosti Presstes podle výše uvedených smluv o reklamně a propagaci 56/2012 a 55/2012, ve zdaňovacím období roku 2013 šlo o náklady vynaložené vůči společnosti Tondino na základě výše uvedených smluv o reklamně a propagaci 01-2013 a 04-2013, a v roce 2014 šlo o náklady vynaložené rovněž vůči společnosti Tondino na základě smlouvy o reklamně a propagaci 01-2014 a o náklady vynaložené vůči společnosti Next na základě smlouvy o reklamně a propagaci. Předmět smluv byl specifikován výše v odstavcích 4-6 tohoto rozsudku.
14. Správce daně ve všech případech na základě zjištěných nestandardních okolností, zejména pak mnohonásobného navýšení ceny, uzavřel, že se jedná o transakce uskutečněné převážně za účelem snížení základu daně ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 ZDP, vyzval žalobce k doložení rozdílu mezi jím zaúčtovanou cenou za reklamu a propagaci a cenou, která by byla jinak dosažena mezi nespojenými osobami za stejných nebo obdobných podmínek, což žalobce nedoložil, a správce daně proto žalobci uplatněné náklady upraví takto:
- vůči společnosti PRESSTEX MEDIA SE za rok 2012 uznal jako daňově uznatelný pouze náklad ve výši 37 740 Kč, zbývající náklad ve výši 462 260 Kč považoval ze uplatněný neoprávněně, a proto jej nelze odečíst od základu daně,
 - vůči společnosti TONDINO SE za rok 2013 uznal jako daňově uznatelný pouze náklad ve výši 156 000 Kč, zbývající náklad ve výši 2 444 000 Kč považoval ze uplatněný neoprávněně a proto jej nelze odečíst od základu daně,
 - vůči společnosti TONDINO SE za rok 2014 uznal jako daňově uznatelný pouze náklad ve výši 100 000 Kč, zbývající náklad ve výši 2 550 000 Kč považoval ze uplatněný neoprávněně a proto jej nelze odečíst od základu daně,
 - vůči společnosti Next fitness s. r. o. za rok 2014 uznal jako daňově uznatelný pouze náklad ve výši 200 000 Kč, zbývající náklad ve výši 930 000 Kč považoval ze uplatněný neoprávněně a proto jej nelze odečíst od základu daně.
15. Poté, co správce daně seznámil žalobce s výsledky kontrolních zjištění a zprávou o daňové kontrole, rozhodl prvostupňovými dodatečnými platebními výměry.
16. Žalovaný k odvolání žalobce doplnil dokazování o výslechy navržených svědků M. R. (bývalý manažer klubu SK Sigma Olomouc) a D. H. (manažer klubu SK Sigma Olomouc), a poté, co žalobce seznámil se zjištěnými skutečностями v odvolacím řízení, rozhodl dne 30. 10. 2019 rozhodnutím č. j. 44339/19/5200-11431-712136 a rozhodnutím č. j. 44337/19/5200-11431-712136, přičemž v případě dodavatele PRESSTEX opravil početní chybu správce daně při dodání reklamního plnění u Golf Areny Ostrava, ve zbytku prvostupňová rozhodnutí potvrdil.

17. Proti těmto rozhodnutím žalovaného žalobce podal k podepsanému soudu žalobu. Krajský soud je rozsudkem ze dne 24. 3. 2021 č. j. 25 Af 86/2019 – 50 zrušil, nyní žalovaný rozhodl znovu, když v souladu s vysloveným závazným právním názorem neuložil žalobci hradit penále; ve zbytku rozhodl stejně.

Shrnutí stěžejní právní úpravy

18. Podle § 23 odst. 7 věty první ZDP, ve znění rozhodném pro dotčená zdaňovací období, platilo: *liši-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami [resp. nespojenými osobami dle nyní účinného znění] v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví správce daně základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl.*
19. Spojenými osobami se pak podle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 ZDP rozumí také jinak spojené osoby, kterými jsou i *osoby, které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty.*
20. Citovaná ustanovení byla judikaturou opakovaně vysvětlována. Krajský soud považuje za účelné zde ocitovat rozsudek Nejvyššího správního soudu, jímž se vyjádřil k účelu ustanovení se § 23 odst. 7 ZDP již dne 22. 3. 2013, pod č. j. 5 Afs 34/2012-65, přičemž následná judikatura tyto závěry dále zpřesňuje: *„zabránit nežádoucímu přesouvání části základu daně z příjmů mezi jednotlivými poplatníky daně z příjmů a umožnit sankcionovat zneužití cenové spekulace v obchodních vztazích. Jedná se i o tzv. „přelévání zisků“ mezi osobami s rozdílným daňovým zatížením, k němuž dochází většinou tím, že si tyto osoby účtují ve vzájemných transakcích ceny nižší, resp. vyšší, než odpovídá cenám používaným mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích a výsledkem takových transakcí je zvýšení nákladů nebo snížení tržeb u společnosti s vyšším daňovým zatížením a odčerpání části zisku do společnosti, u níž se aplikuje nižší, případně nulová sazba daně z příjmů. Za běžné obchodní vztahy je pak nutno považovat takové, které se tvarují v podmínkách nedeformované hospodářské soutěže. Z běžných obchodních vztahů vzniká obvyklá cena na trhu. Jde o cenu, která neplyne ze zneužití postavení prodávajícího nebo kupujícího k získání nepřiměřeného hospodářského prospěchu. V obchodním i občanském právu je obvyklá cena chápána jako cena přiměřená, sjednaná v daném místě a čase za prodej zboží nebo služby, srovnatelná v době uzavření smlouvy za obdobných podmínek s podobnými cenami. Lze tedy konstatovat, že podstatný rozdíl od obvyklých cen nastává tehdy, prodává-li se příliš levně nebo nakupuje-li se příliš draze; v takovém případě musí být takový rozdíl vždy uspokojivě doložen“.*

Námítka nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí

21. Žalobce považuje napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nesprávné posouzení existence spojených osob podle § 23 odst. 7 ZDP. Bližší argumentaci k tomuto prohlášení neposkytl.
22. Krajský soud naopak považuje napadená rozhodnutí za přezkoumatelná. Judikatura správních soudů dovodila, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Nesouhlas žalobce se závěry žalovaného ohledně posouzení existence jinak spojených osob nelze ztotožňovat s jejich nepřezkoumatelností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2021, č. j. 8 Afs 313/2019-35). O tom, že napadená rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí,

svědčí také to, že žalobce se závěry v nich obsaženými polemizuje, což by nebylo možné, pokud by byla tato rozhodnutí nepřezkoumatelná. Žalovaný postupoval v souladu s konstantní judikaturou, podle které není povinností soudu (a níže uvedené závěry lze *per analogiam* vztáhnout také na řízení před správními orgány) reagovat na každý argument uplatněný v žalobě a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu, a též správního orgánu, je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09, sp. zn. IV. ÚS 919/14, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, či ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50). Žalobce konkrétní důvody tvrzené nepřezkoumatelnosti nekonkretizoval, neboť jádro argumentace leží v nezákonnosti napadených rozhodnutí.

23. Námitka nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí tak důvodná není.

Námitka nespecifikace tzv. podnikatelského standardu

24. Podle žalobce byl žalovaný povinen specifikovat a prokázat standard přiměřený obchodním operacím na trhu s reklamami, když uzavřel, že zjištěné skutečnosti, které odůvodňují vytvoření právního vztahu mezi posuzovanými aktéry převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty, vzbuzují pochybnosti o standardnosti uvedeného obchodního případu.

25. Ani s touto námitkou se krajský soud neztotožňuje. Žalobce závěr žalovaného poněkud zjednodušuje. Žalovaný v napadených rozhodnutích uvedl skutečnosti, které podle něj svědčí o vytvoření tzv. jinak spojených osob. Z nich dovedl, že žalobce „*celému průběhu obchodních případů nevěnoval patřičnou pozornost, kdy přístup byl v takové míře nezaujatý, neobvyklý, neodpovídající běžné obchodní praxi, nelze přisvědčit tomu, že reklama byla uskutečněna pouze s cílem propagace daňového subjektu. Postup daňového subjektu nasvědčuje tomu, že právní vztah byl vytvořen převážně za účele snížení základu daně. Za zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že uvedené obchodní případy s PRESSTEX MEDIA postrádají vzhledem ke značnému navýšení cen za předmětné služby ekonomický smysl a postup daňového subjektu se nejeví jako ekonomicky racionální. Celé transakce tak nelze vysvětlit racionálním ekonomickým motivem, ale především snahou o krácení daně*“ (bod 60 napadeného rozhodnutí 2012 a 62 napadenému rozhodnutí 2013, 2014)

26. Obrat „*neodpovídající běžné obchodní praxi*“ žalovaný užil při hodnocení učiněných zjištění, a to v logické souvislosti s dalšími úvahami, na kterých svůj závěr vystavěl. Důvodem pro konstatování existence jinak spojených osob není pouze odchylka od nějakého určitého podnikatelského standardu, ale soubor zjištění, které dávají celkový obraz, vedoucí k přijatému závěru. Pro specifikování a prokazování „*podnikatelského standardu*“ či přesněji slovy žalovaného „*obchodní praxe*“ tak není důvod.

Námitka k navýšení ceny

27. K otázce nevědomosti žalobce o navýšení ceny se krajský soud již vyjádřil v předchozím rozsudku 25 Af 86/2019 a tímto svým posouzením je vázán (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, čj. 4 As 3/2018-

50). Krajský soud proto opakuje, že právě cena odlišná od cen dosahovaných mezi nespojenými osobami je základním objektivním znakem tohoto „jiného spojení“, přičemž subjektivní stránka se vyžaduje (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2013, č. j. 7 Afs 48/2013-31, č. j. 7 Afs 47/2013 - 30 z 13. 6. 2013, č. j. 9 Afs 92/2013 - 27 z 20. 11. 2014 a ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Afs 176/2019-26). Ke „spojení jinak“ postačí dva subjekty, jak tomu bylo u společnosti NEXT Fitness s. r. o. a žalobce, a vědomost o dalších člancích řetězce se rovněž nevyžaduje, když závěr o „spojení jinak“ vychází z objektivně existující odlišné ceny, bez zkoumání subjektivní stránky. Stejně tak jsou bez zásadního vlivu na existenci „spojení jinak“ statutové otázky dodavatelských společností, které pouze dokreslují celkový obraz. Jak dovodila judikatura správních soudů (citována výše), spojenou osobou podle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 ZDP, je každá osoba, která profituje z jednání osob v řetězci, jehož důsledkem a účelem je převážně snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty. Právě touto osobou je v nynější věci žalobce, konečný příjemce reklamních služeb, který si náklady na ně vynaložené podle § 24 odst. 1 ZDP uplatnil za účelem výpočtu základů daně za příslušná zdaňovací období. Ustanovení § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů je „konstruováno objektivně tak, že rozhodující je odlišnost sjednaných cen mezi spojenými osobami od cen mezi nezávislými subjekty za stejných nebo obdobných podmínek, bez uspokojivého doložení tohoto důvodu, a [...] neposkytuje prostor pro hodnocení subjektivní stránky jednání spojených osob“ (viz rozsudek ze dne 23. 4. 2020, č. j. 4 Afs 468/2019 - 37). Jinými slovy, není povinností daňových orgánů prokázat, že daňový subjekt byl do řetězce jinak spojených osob zapojen vědomě. Postačí, pokud daňové orgány doloží, že zde je řetězec dodavatelů, že je v něm zapojen daňový subjekt, že došlo k toku finančních prostředků souvisejících s dodávkou pro daňový subjekt a zároveň že prokazatelně existuje odlišnost sjednané ceny od ceny obvyklé mezi nezávislými osobami (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 7 Afs 47/2013-30, a č. j. 7 Afs 48/2013-31, či ze dne 29. 5. 2018, č. j. 2 Afs 131/2018-59). Prokázal-li správce daně, že je zde zásadní mnohonásobné navýšení ceny reklamy, pro které žalobce neuvedl žádný racionální důvod, pak tato skutečnost je pro závěr o „spojení jinak“ ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bod 5. ZDP určující, a i kdyby žalobce neměl žádnou vědomost o statutových záležitostech svých dodavatelů (virtuální sídlo, zapojení statutárního orgánu ve více společnostech), ani o dodavatelích svých dodavatelů, nemá to na závěr o „jinak spojených osobách“ žádný vliv (viz bod 44 rozsudku 25 Af 86/2019).

28. Krajský soud doplňuje, že žalovaný sice výslovně neuvedl, že zjištěné navýšení považuje za nápadně vysoké a na první pohled rozeznatelné. Uvedl však, že navýšení, které v posuzovaných transakcích činilo 1200%, 5112% (bod 53 rozsudku 2012) a 5200%, 5300% a 8833% (bod 56 rozsudku 2013,2014), považuje za razantní a ekonomicky neodůvodněné, svědčící o snaze krátiť daň (body 60, 61 napadeného rozhodnutí 2012 a body 62 a 63 napadeného rozhodnutí 2013, 2014). Krajský soud se tímto ztotožňuje a dodává, že žalobce pro toto navýšení žádný důvod neuvedl, a to ani v žalobě ani v daňovém řízení. Závěr o tom, že navýšení svědčí o existenci jinak spojených osob, je tak důvodný a souladný se stávající judikaturou (za všechny lze uvést např. rozsudek zdejšího soudu č. j. 22 Af 142/2017-69 z 4. 3. 2019, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 13. 2. 2020. č. j. 7 Afs 176/2019-26).

Námítka efektivnosti reklamy

29. I k této námitce se krajský soud vyjádřil v předchozím rozsudku 25 Af 86/2019, a to konkrétně v bodech 55 a 67. Žalobce v předchozí žalobě poukázal na to, že svědek B. vysvětlil reklamní strategii firmy a jednak objasnil, že došlo k navýšení tržeb a tedy cíl

Shodu s prvopisem potvrzuje

reklamy byl dosažen. Krajský soud vyšel tehdy i nyní ze závěrů žalovaného v napadených rozhodnutích, že k nárůstu tržeb došlo pouze navýšením odběrů jediného odběratele MONTSVAR, který byl žalobcův klient již od r. 2011, a po odečtení tržeb od tohoto klienta tržby žalobce klesaly. Vzhledem k tomu, že žalobce v předchozí žalobě ani nyní žádnou relevantní polemiku s tímto závěrem nepřednáší, lze ve shodě s žalovaným konstatovat, že měl – li být cílem reklamy nárůst tržeb, pak splnění vskutku nebyl, neboť nárůst tržeb od jediného a stávajícího zákazníka nelze z logiky věci dávat do souvislosti s reklamou. Vyhodnocoval – li tedy žalobce efektivitu reklamy, pak z vyhodnocení žádný racionální závěr neučinil. Nyní žalobce nově tvrdí, že nová reklama a propagace měla za cíl vymanit se ze závislosti na jednom klientovi. K tomu, že by jediným klientem žalobce byla společnost MONTSVAR, však žalobce nic neuvádí ani toto nijak nedokládá. Pokud cílem reklamy bylo snížení závislosti na společnosti MONTSVAR, pak dosáhla účinku opačného, tedy prohloubení této závislosti, když ostatní tržby – nesporně – klesaly. Ani tato námitka není důvodná.

Námitka chybně stanovené referenční ceny

30. Žalobce shodně jako v žalobě, o níž krajský soud rozhodl rozsudkem 25 Af 86/2019, namítal nesprávně stanovený vzorek cen, kdy nebyly zohledněny ceny reklamních agentur, a nesouhlasil s tím, že nebyl využit pro stanovení intervalu referenčních cen znalec.
31. Krajský soud se k námitce v předchozím rozsudku vyjádřil v bodech 51 – 53, svým posouzením je vázán a proto je zde opakuje. Ke způsobu zjišťování referenční ceny se opakovaně vyjádřila soudní judikatura. Lze zde např. citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010 – 81, podle jehož právní věty: „*[k] prokázání, že se liší ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek (referenční ceny), musí správce daně na základě zjištění výše obou těchto cen provést mezi nimi srovnání (...). Referenční cenu může správce daně určit porovnáním skutečně dosažených cen shodné nebo podobné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty nebo (zejména pro neexistenci nebo nedostupnost dat o takových cenách) jen jako hypotetický odhad opřený o logickou a racionální úvahu a ekonomickou zkušenost. Referenční cena je v podstatě simulace ceny vytvořená na základě úvahy, jakou cenu by za situace shodné se situací spojených osob tyto osoby sjednaly, nebyly-li by spojené a měly-li by mezi sebou běžné obchodní vztahy. Pokud správce daně zjišťuje referenční cenu na základě údajů o skutečně dosažených cenách shodné nebo podobné komodity mezi reálně existujícími nezávislými subjekty, musí pečlivě zkoumat, do jaké míry byly tyto ceny dosaženy za stejných nebo obdobných podmínek, za nichž cenu sjednávaly spojené osoby, a pokud se tyto podmínky liší, provést patřičnou korekci (§ 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů)“.*
32. Pro určení ceny obvyklé je tedy v zásadě možné vyjít z existujících cen sjednaných mezi jinými subjekty tak, jak to činí v napadeném rozhodnutí žalovaný, ale řečený postup skýtá, krom nepopiratelných výhod, i některá úskalí, která je třeba reflektovat. Ta jsou spojená předně s tím, že uvedené ceny vznikly za určitých okolností, sjednali je určité subjekty v určitém čase, s určitými vztahy mezi sebou a za určitých objektivních podmínek majících vliv na cenu. Pokud žalovaný chce využít reálně sjednaných cen jiných společností k určení obvyklé ceny, kterou by sjednal žalobce, kdyby nebyl se svým dodavatelem spojenou osobou, pak je třeba znát jak podmínky, za kterých byly sjednány reálné ceny mezi jinými společnostmi, tak i ty, za kterých své ceny sjednával žalobce. Jedině pak je možné

provést onu korekci, o které mluví v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud. Jelikož jde pak o skutečnosti nutné k prokázání odlišnosti ceny sjednané žalobcem od ceny sjednané mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích, tíží důkazní břemeno o nich žalovaného.

33. V posuzované věci žalovaný shodnost plnění dovedl především ze sjednaného rozsahu, přičemž postavení smluvní stran (zde jde o klub nebo reklamní agenturu) nepovažoval za významné, a proto považoval plnění za shodné nebo obdobné. Krajský soud se s tímto názorem žalovaného ztotožňuje, neboť odpovídá požadavkům shora uvedeným. Je-li totiž plnění co do rozsahu prakticky shodné, probíhá ve stejné době na tomtéž sportovním stadionu a týchž nebo podobných sportovních utkáních, pak je otázka, zda poskytovatelem je klub nebo reklamní agentura, vskutku marginální, pokud bylo totéž plnění dostupné od obou subjektu. Trvat na tom, aby za referenční byly považovány smlouvy s reklamní agenturou, by za této situace bylo pouhým formalismem bez obsahového významu. Žalobce ani v odvolání, ani v žalobě neuvedl žádnou konkrétní odlišnost v rozsahu plnění, které poskytoval na zvolených referenčních smlouvách sám klub a které žalobci poskytovala, resp. v jím požadovaných referenčních smlouvách měla poskytovat reklamní agentura. Neuvedl ani žádnou okolnost, která by na cenu měla vliv. Totéž platí i o navržených svědčích a znaleckého zkoumání, který žalovaný neprovedl pro nedůvodnost a nadbytečnost, s čímž krajský soud souhlasí. I v případě dokazování v daňovém řízení však platí zásada, že důkazy jsou prováděny k prokázání konkrétního tvrzení. Byť samozřejmě žalobce nemohl přesný obsah smluv mezi třetími osobami znát, zjistil – li správce daně referenční ceny a považoval – li takto zjištěnou cenu z důvodu absence rozdílů v jejich obsahu smluv za prakticky jistou, bylo na žalobci, aby vysvětlil, v čem se správce daně resp. žalovaný mylí, a aby toto své tvrzení prokázal, a nespokojil se pouze s návrhem dalšího dokazování, aniž by uvedl, co konkrétně jím má být prokázáno. Takový postup by totiž vedl k dokazování prakticky bezbřehému. Ani tuto žalobní námitka tak soud nepovažuje za důvodnou.

34. Jak krajský soud uvedl výše, je tímto svým posouzením v této konkrétní věci vázán, a proto i nyní považuje námitku nesprávně stanovených referenčních cen za nedůvodnou.

Námitka neověřování dodavatelů

35. Žalobce namítl, že si o všech dodavatelích ověřil předmět činnosti i statusové otázky, přičemž virtuální sídlo je běžnou podnikatelskou praxí. Ve vztahu ke společnosti Next uvedl, že písemná smlouva včetně smluvní ceny a rozsahu plnění byla doplněna ústně s panem Pešatem, což potvrdil svědek B.; navržený výslech panem P. však nebyl proveden pro nadbytečnosti Ujednání o smluvní pokutě nebylo vyhodnoceno racionálně, žalobce nepředpokládal prodlení s úhradou za poskytnuté reklamní plnění, proto mu nic nebránilo smlouvu uzavřít. Cena byla odlišná oproti ceníku vzhledem k specifiku prestižní sportovní akce, ceník byl orientační, daňové orgány měly cenu zkoumat znalecky. Zaplacení před samotnou realizací není nijak nestandardní.

36. Žalovaný považoval některé zjištěné skutečnosti ohledně předmětných smluv a statusu žalobcových dodavatelů za svědčící o tom, že správnost poskytnutého plnění nebyla pro žalobce prioritní, což vedlo k závěru o snížení daňového základu jako hlavním cíli posuzovaných transakcí. Konkrétně šlo o neuskutečnění části sjednaného plnění bez reakce žalobce, nevyvíjení žádné činnosti společností Presstex, nezveřejnění účetní závěrky a žádná historie u společnosti Tondino, (body 57 a 58 rozhodnutí 2012, body 59, 60, napadeného

rozhodnutí 2013, 2014), chybějící údaj i ceně a rozsahu plnění ve smlouvě se společností Next, neúměrně vysoká smluvní pokuta, cena navýšení sjednané ceny o 565% oproti ceníku, plnění ze strany žalobce vůči Next v rozporu se smlouvou předčasně (body 91 až 95 napadeného rozhodnutí 2013, 2014).

37. Krajský soud se k této žalobní námitce částečně vyjádřil již v předchozím rozsudku 25 Af 86/2019. Součástí předchozí žaloby nebyla námitka obvyklosti virtuálního sídla a dostatečné obezřetnosti žalobce. Krajský soud k tomu uvádí, že virtuální sídlo žalovaný považoval pouze za jednu z dílčích indicíí, která měla žalobce varovat a pohnout k větší obezřetnosti, což se nestalo. Krajský soud se s tímto ztotožňuje, když závěr shledává logický. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný kladl důraz na jiné skutečnosti, ke kterým se žalobce nevyjadřuje. Konkrétně považoval za podstatnou absenci obchodní historie u společnosti Tondino, neplnění povinnosti zveřejnit účetní závěrku a žádnou ekonomickou činnost u společnosti Presstex. Krajský soud přisvědčuje žalovanému, že ignorování těchto skutečností svědčí o laxním přístupu žalobce k samotnému plnění, navzdory tomu, že šlo o plnění drahé. Nebylo – li pro žalobce podstatné plnění, je očividné, že hlavním cílem bylo něco jiného, tedy získání daňové výhody.
38. Nevyslechnutí navrženého svědka P. se krajský soud vyjádřil již v předchozím rozsudku v odstavci 62. Ve shodě s žalovaným považoval výsledek svědka za nadbytečný, protože byl navržen ke zjištění rozsahu a ceny plnění, což prokázáno bylo jinými důkazy. Nadbytečnost výsledku svědka je judikaturou uznávaný důvod neprovedení výsledku (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009 sp. zn. I ÚS 118/09).
39. K ceně u společnosti Next z napadeného rozhodnutí vyplývá následující: reklamní plnění spočívalo v umístění loga žalobce na hromadném billboardu, na poslední straně brožury a jeho promítání samostatně během soutěže ve skupině se dvěma dalšími společnostmi (bod 86 napadeného rozhodnutí 2013,2014). Cena dle ceníku za toto plnění činila 200 000 Kč, žalobce zaplatil 1 130 000 Kč (body 86, 93 a 94 napadeného rozhodnutí 2013,2014). Podle jednatele Next pana Pešata a jednatele žalobce pana Baranka byl ceník orientační, cena byla domlouvána ústně a žalobce žádné další možné formy prezentace nežádal. V samotné smlouvě o reklamě a propagaci nebyla sjednána ani výše cena ani konkrétní rozsah plnění. Tyto skutečnosti považovaly daňové orgány za svědčící o tom, že hlavním cílem transakcí nebyla reklama a propagace, ale daňové zvýhodnění. Připustily význam akce, na které byla reklama poskytnuta, i možnost odchýlit se od ceníku, pro takto razantní odchylku však podle nich žalobce neposkytl vysvětlení, když samotný význam akce je zohledněn v ceníku (zej. body 94, 102 a 109 napadeného rozhodnutí 2013, 2014).
40. Krajský soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Daňové orgány zjistily razantní navýšení ceny. Za této situace byl žalobce povinen toto navýšení vysvětlit. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že pouhý poukaz na význam akce bez dalšího nepostačí, má – li jít o navýšení oproti ceníku o 565%. Žalobce by musel tvrdit, proč přistoupil v tomto konkrétním případě na tak razantní navýšení, čím konkrétně pro něj byla tato akce natolik významná, že byl ochoten cenu takto navýšenou zaplatit. Vysvětlení by muselo odpovídat dalším zjištěným skutečnostem. Pokud by totiž reklama byla pro žalobce opravdu tak významná, aby přistoupil na cenu o 565% vyšší, než je cena v ceníku, pak by tomu logicky muselo odpovídat i další chování žalobce, například precizně formulovaná smlouva, snaha o co nejlepší způsob a podmínky reklamy a propagace, pečlivá kontrola plnění, pečlivé dodržení platebních podmínek. Žalobce však na cokoli z toho rezignoval. Nejenže

neposkytl uveřitelné tvrzení o významu této konkrétní reklamy pro něj, ani z jeho chování nic nesvědčilo o mimořádnosti této konkrétní reklamy. Daňové orgány proto logicky dospěly k závěru o tom, že hlavním cílem této transakce bylo pouze daňové zvýhodnění; rovněž správně žádné další dokazování neprováděly, včetně žalobcem zmiňováno znaleckého zkoumání, a to jednak z důvodu nedostatku plausibilních tvrzení, které by měly prokázat, jednak z důvodu, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně pro uvedený závěr. Námitka důvodná není.

Závěr a náhrada nákladů řízení:

41. Žádná z žalobních námitek není důvodná a soud žalobu proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
42. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému zásadně náleží pouze náhrada těch nákladů, které převyšují náklady jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 11/2014-47 zejm. bod 25). Krajský soud dospěl k závěru, že náklady žalovaného spočívající v cestovním k jednání dne 24. 4. 2024 v tomto konkrétním případě převyšují jeho běžnou úřední činnost. Důvodem je to, že žalovaný nepožadoval projednání věci při ústním jednání podle § 51 s. ř. s., k jednání se dostavil. Projednání věci požadoval žalobce, který se naopak k jednání bez důvodné a včasné omluvy nedostavil. Žalobce sice dne 22. 4. 2024 v 12.51 hod, tedy bezprostředně před jednáním, omluvil svou neúčast z důvodu procesní ekonomie, a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti, popř. i se zrušením nařízeného jednání a rozhodnutí věci bez jednání, taková omluva však není podle názoru krajského soudu důvodná, neboť „procesní ekonomie“ není žádnou konkrétní skutečností, která by žalobci nenadále zabránila zúčastnit se jednání, které požadoval. Není ani včasná, neboť byla učiněna bezprostředně před jednáním, takže soud již nebyl schopen na změněný názor žalobce adekvátně reagovat. Soud proto žalobce k náhradě nákladů řízení, spočívající v cestovním, zavázal. Náklady na cestovné činí 2 700 Kč za cestu z Brna do Ostravy a zpět, celkem ujetu 348 km osobním vozem Škoda Fabia RZ: X, o průměrné spotřebě 4,9 l na 100 km benzínu natural, cena za opotřebení dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 398/2023 Sb. činí 5,60 Kč za 1 ujetý kilometr, cena pohonných hmot dle § 4 téže vyhlášky 38,20 Kč za 1 litr benzínu, celkem tedy 2 600 Kč a parkovné u soudu ve výši 100 Kč. Soud proto žalobce k jejich zaplacení žalovanému zavázal a lhůtu k zaplacení stanovil podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. dubna 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje